

R.V.D. - Soerabaia

vdL/MZ

29 Mei 1946.

MerdekaAan mijn geliefde Vrouw.

Misschien weet je al, dat ik gevangen ben genomen door den vijand in den strijd in de voorste gelederen bij Sambipoelo dicht bij Kletek Oost-Java op Woensdag 15 Mei j.l.

Daarom zou het vermoeden kunnen rijzen, dat ik nu mishandeld word door den vijand, want zooals jullie weten, beteekent ik toch een gevaarlijke vijand. Luister maar eens welke ambten ik bekleedde :

1. Kyai (godsdienstleider)
2. Hizboellah-leider
3. Spion
4. Speciaal onderzoek (n.l. van gevangenen)
5. Propaganda- en Voorlichtingszaken van de B.P.R.I.

Dit alles is belangrijk en gevaarlijk voor den vijand en hoe ook, zou ik toch minstens als een gevaarlijken vijand beschouwd moeten worden.

In het begin dacht ik, als ik gevat word, dan word ik minstens ~~ix~~ mishandeld, als ik maar niet word neergeschoten. Maar de Almachtige God beschermt mij, want ik ben niet mishandeld, ja zelfs geen enkele klap, geen enkele beschimping heb ik ontvangen. Integendeel, ik onderga hier een behandeling, die wonderbaarlijk mild is voor een krijgsgevangene, krijg een eigen slaapgelegenheid overeenkomstig mijn stand als kyai; zooals vroeger kan ik ook nu nog alles doen, krijg ik alle faciliteiten, zocals b.v.: gelegenheid tot vasten, speciale eetgelegenheid overeenkomstig de vastenregelingen (n.l. na zonsondergang, noot vertaler), vijf maal per dag bidden, tahajjoed dhoena etc. alles kan ik behoorlijk doen.

Dit is wat ik zie als een zegening van den Heer. Hollanders, zoowel totoks als Indo's, gedragen zich buitengewoon aardig, en eerbiedigen mij. Omdat ik vast, vragen ze vaak waarom ik het doe en ik antwoord hun dan: "Omdat ik vurig hoop en God vraag, dat er niet onnoodig bloed moge vloeien voor de onafhankelijkheid en eensgezindheid moge komen tusschen Nederland en de Republiek.

Ons incident is te vergelijken met een draad, dat aan het eene einde wordt vastgehouden door A en het andere door B. Als nu beide trekken, hoe sterk de draad ook is, zij zal eens breken. Maar als A noch B trekken en toegeven, hoe zwak de verbindingsdraad ook is, zij zal niet breken. Zoo ook met Indonesia en Holland; als beide willen toegeven dan zou dit incident nooit geschapen zijn, dan zal ook wel een overeenkomst tot stand komen zonder onnoodig bloedvergieten.

Omdat ik zelf heb meegemaakt en gezien, welk verschil er bestaat in de bewapening van de Republiek met de bamboespeer en eenig kwakzalvermiddeltje, b.v. van de kyai van Parakan, tegenover moderne bewapening, betreur ik dit ten zeerste. Ik heb gezien, hoe tijdens den slag, waar ik gevangen werd genomen, door den vijand, enkele Hizboellah (jongens) met hun bamboespeer van Parakan lijken werden, terwijl leden van de T.R.I. de Hizboellah aan het front in den steek lieten en wegliepen. Ik heb gezien, hoe onschuldige Hizboellah jongens hebben moeten vallen als slachtoffer voor een bijgeloof in kwakzalverij zonder inwendige eigen overtuiging. Dit is een overtreding tegen den leer van de Islam.

Met de bovengemelde verklaring, die gebaseerd is op waarachtige feiten en gebeurtenissen, is het duidelijk, dat dit afbreuk heeft gedaan op de eenheid en het zelfvertrouwen in den strijd, een onzekerheidsgevoel, lichamelijk en geestelijk, een be-

een bezoedeling van het geweten, verlaagd tot een zonde, want als men er veilig vanaf komt, dan is het een gunst zegt men, van Allah door middel van een levenloos ding met kwakzalverij van den kyai Parakan, terwijl in het andere geval, n.l. wanneer men er ongelukkig vanaf komt, dit geschoven wordt op: de wil van Allah, het noodlot. Dit is niet alleen zondig, dit is een onverantwoordelijke lafheid.

Maar afgezien van elk bijgeloof, is ongetwijfeld een bamboespeer geen wapen tegen een moderne uitrusting. Als het geestelijke wapen reeds rot is en het materiele wapen onvoldoende, hoe wil men dan nog winnen? Bovendien is het alle Islamieten geboden in den strijd zich te gedragen volgens het voorbeeld van Rosocoelloeh. En wat voor voorbeeld heeft Rosocoelloeh ons getoond in den strijd. Wel, een andere keer zal ik hierover een lezing houden voor de radio.

Je weet, dat ik niet alleen nu gekant ben tegen amuletten. Ik heb er reeds lang tegen geageerd in mijn tegen-propaganda enkele maanden geleden, tegenover Kyai Soember van Bandjar en Kyai Page-marang, die graag een geheime formule krabbelen op een "onverslaanbaar" zwaard en zoo ook nu richt ik mij tegen Kyai Parakan met zijn bamboespeer. Door het bedrog van dezen Kyai tegenover Allah zijn er velen toegestroomd naar Parakan om een middeltje te krijgen, dat hen behoeden zal. Het gevolg van dit bijgeloof is ontzettend treurig, deze zonde komt geheel op rekening van hem, die dit opzette, een vergrijp waar honderden onschuldigen voor hebben moeten boeten met hun leven. Deze critiek is bitter maar volkomen op zijn plaats. Zonde voor de Republiek Indonesia die een volk bezit, dat nog gehuld is in de strikken van dit bijgeloof. Deze kritiek is als de kinine, die de leer van de Islam zal genezen van de Malaria van bijgeloof, een Malaria die de vrijheid van Indonesië in den weg staat. Menschen met een gezond standpunt zullen deze constructieve critiek goedkeuren en zeker ter harte nemen, vooral omdat het hier gaat om de onafhankelijkheid.

Om de onafhankelijkheid van Indonesië te bevorderen, zal ik met de hulp van Allah, een serie radio-causerieën houden. Ik hoop, dat mijn vrienden in de Republiek willen luisteren naar de stem van hun broeder, die met al zijn vermogens streeft voor het heil van het land en zijn bevolking.

Alle lof, die ik spreek over den vijand is geen geveel voor den vijand. Ieder waarachtig krijgsman zal ruitelijk de goede eigenschappen van zijn vijand toegeven, vergeet dit niet. Ik ben zeker niet geneigd om als rijpaard van den vijand dienst te doen. Dit alles is kritiek in het belang van Indonesië zelf. Alle zegeningen door mij ondervonden van Allah zijn een teeken, dat ik spreek in naam van den Hoogste tot jou, mijn vrouw en alle luisteraars in het belang van de Vrijheid. Deze serie causerieën zullen zijn gebaseerd op een citaat uit de Wadhoeha luidende: "Wa ammaa bini mati robbika pahaddis", beteekenend; "Als gij, Mohammed, een zegening ontvangt, van Uwen Heer, deel het dan mede aan de anderen". Vrienden, luistert op de 68 meter naar mijn speech op ... om ...

Wel, hoe gaat het met Tita, en andere familieleden? Weest optimistisch. Ik, je vader, verkeer in welstand. Weest niet ongerust. Laat Tita maar veel lezen. Misschien zal ik in staat zijn om geld naar jullie te sturen, mijn eigen geld, dat bij mijn gevangenneming door den vijand in beslag is genomen. Laat aan "Moeder" in Koeningan weten, dat Pa het goed maakt. Weest niet ongerust, overal zal de Almachtige Heer Pa beschermen zonder einde. In amulet kwesties, nogmaals neemt de raad: Houdt het goede, verwerp het booze. In een land gebaseerd op Democratie is een ieder vrij om te uiten wat hem op het hart ligt, vooral wanneer hij dit doet in de overtuiging dat daarmee het belang van zijn land gediend wordt.

Tot zoover! En tot mijn volgende radiorede. Merdeka!

K.H.B.